

*Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor*

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 73 / 26 SEPTEMBRIE ANUL III, 2021

✝ Hristoase al meu, iubirea Ta n-are hotar ✝

Sfântul Porfirie zicea: „Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat multe boli. Adeseori Îi spun: „Hristoase al meu, iubirea Ta n-are hotar!” E o minune că mai trăiesc. Printre alte boli, am și cancer la hipofiză. S-a format acolo o tumoare care crește și apasă pe nervul optic. De asta acum aproape nu mai văd. Am dureri cumplite. Mă rog însă, purtând Crucea lui Hristos cu răbdare. Vedeți cum îmi este limba? S-a mărit, nu mai este cum era. Asta din pricina cancerului de la cap. Și cu cât trece timpul, cu atât starea o să mi se înrăutățească. Se va mări și mai tare, o să ajung să nu mai pot vorbi. Am dureri mari, sufăr, dar boala mea e foarte frumoasă. O simt ca pe iubire a lui Hristos. Mă las pradă străpungerii inimii și mulțumesc lui Dumnezeu. Este pentru păcatele mele. Sunt păcătos și Dumnezeu încearcă să mă curățească. Pe când eram de șaisprezece ani, mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea o boală grea, un cancer, ca să sufăr pentru dragostea Sa și să-L slăvesc dinăuntrul durerii. Îi ceream boală doar pentru a mă nevoi. Așa cum unii fac metanii, iar alții, alte feluri de nevoi, eu ceream pentru dragostea lui Dumnezeu o boală. Mă gândeam că, atunci când trupul o să mă doară, mă voi ruga cu mai multă iubire față de Dumnezeu. Sufletul meu se va întoarce spre El cu dor. Multă vreme am făcut această rugăciune. Dar Starețul mi-a spus că aceasta-i din egoism și așa îl silesc pe Dumnezeu [să îmi facă voia]. Știe Dumnezeu ce va face. Așa că n-am mai stăruit [în rugăciunea aceea]. Uite că Dumnezeu nu mi-a uitat cererea și mi-a dat după atâția ani această binefacere!

Acum nu-L rog pe Dumnezeu să ia înapoi ce l-am cerut. Mă bucur de ceea ce am, ca să mă fac și eu părtaș la Pătimirile Lui din multa mea iubire pentru El. Durerile pe care le am de pe urma bolilor nu sunt dureri. Acestea îi dau de lucru trupului, eu nu le iau în seamă. Am parte de „certarea Domnului”. „Căci pe cine îl iubește Domnul îl ceartă.” Bolile mele sunt o înlesnire aparte dată de Dumnezeu, Care mă cheamă să pătrund înlăuntrul tainei iubirii Sale și, prin harul Său, să mă străduiesc să-L răspund. Dar eu nu sunt vrednic. O să-mi spuneți: „Toate acestea pe care ți le descoperă Dumnezeu nu te fac vrednic?” Acestea mă judecă. Pentru că ele sunt ale harului lui Dumnezeu. Nimic nu e al meu. Dumnezeu mi-a dat multe harisme, numai că eu n-am răspuns chemării, m-am arătat nevrednic. Dar n-am încetat să mă străduiesc. Poate că Dumnezeu îmi va da ajutorul Lui, ca să mă dăruiesc iubirii Sale.

De aceea nici nu mă rog să mă facă Dumnezeu bine. Mă rog să mă facă bun. N-am nici o îndoială că Dumnezeu știe că sufăr. Mă rog totuși pentru sufletul meu, pentru iertarea păcatelor mele. Medicamente nu iau, nici nu m-am dus să mă operez, nici să-mi fac analize, și nici n-o să accept operația. O să-L las pe Dumnezeu să rânduiască. Singurul lucru pe care-l fac este să mă străduiesc să ajung bun. Asta să vă rugați pentru mine. Harul lui Dumnezeu mă ține. Încerc să mă dăruiesc lui Hristos, să mă apropii de Hristos, să mă unesc cu Hristos. Asta-mi doresc, dar n-am izbutit încă — n-o spun din smerenie. Însă nu-mi pierd curajul. Stăruie. Mă rog să-mi ierte Dumnezeu păcatele. Am auzit pe mulți spunând: „Nu mă pot ruga.” Mie nu mi s-a întâmplat așa ceva. Numai în ziua când am făcut neascultare în Sfântul Munte mi s-a întâmplat așa ceva.

Nu vreau să mă gândesc cât și dacă voi trăi. Am lăsat asta în seama iubirii lui Dumnezeu. Oricui i se poate întâmpla adeseori să nu vrea să-și amintească de moarte. Asta-i pentru că-și dorește viața. Dintr-un punct de vedere, aceasta este o dovadă a nemuririi sufletului. Însă „și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem”. Moartea este puntea ce ne va duce la Hristos. De îndată ce vom închide ochii, îi vom deschide în veșnicie. Ne vom înfățișa înaintea lui Hristos. În cealaltă viață vom trăi „mai adevărat” harul lui Dumnezeu.”

De aceea nici nu mă rog să mă facă Dumnezeu bine. Mă rog să mă facă bun. N-am nici o îndoială că Dumnezeu știe că sufăr. Mă rog totuși pentru sufletul meu, pentru iertarea păcatelor mele. Medicamente nu iau, nici nu m-am dus să mă operez, nici să-mi fac analize, și nici n-o să accept operația. O să-L las pe Dumnezeu să rânduiască. Singurul lucru pe care-l fac este să mă străduiesc să ajung bun. Asta să vă rugați pentru mine. Harul lui Dumnezeu mă ține. Încerc să mă dăruiesc lui Hristos, să mă apropii de Hristos, să mă unesc cu Hristos. Asta-mi doresc, dar n-am izbutit încă — n-o spun din smerenie. Însă nu-mi pierd curajul. Stăruie. Mă rog să-mi ierte Dumnezeu păcatele. Am auzit pe mulți spunând: „Nu mă pot ruga.” Mie nu mi s-a întâmplat așa ceva. Numai în ziua când am făcut neascultare în Sfântul Munte mi s-a întâmplat așa ceva.

Nu vreau să mă gândesc cât și dacă voi trăi. Am lăsat asta în seama iubirii lui Dumnezeu. Oricui i se poate întâmpla adeseori să nu vrea să-și amintească de moarte. Asta-i pentru că-și dorește viața. Dintr-un punct de vedere, aceasta este o dovadă a nemuririi sufletului. Însă „și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem”. Moartea este puntea ce ne va duce la Hristos. De îndată ce vom închide ochii, îi vom deschide în veșnicie. Ne vom înfățișa înaintea lui Hristos. În cealaltă viață vom trăi „mai adevărat” harul lui Dumnezeu.” (Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul; Cuvinte despre boală i mângâiere).

ДВМНИКА 8 VIII-8 ДУПĂ РУСАЛИ

Pescuirea minunată

Evanghelia de astăzi ne vorbește despre cât de zadarnice sunt toate strădaniile omenești fără ajutorul lui Dumnezeu. Pe când apostolii lui Hristos pescuiau ca oameni, nu au prins nimic; dar când le-a poruncit Hristos să-și arunce încă o dată năvoadele în mare, au pescuit atâtea mulțime de pește încât li se rupeau plasele. Urcându-Se în corabie, Domnul a urmărit mai multe scopuri. Întâi din barcă era mai ușor să hrănească sufletele celor de pe țărm cu dulcea sa învățătură. Apoi, știind că pescarii erau mâhniți și îngrijați pentru că nu prinseseră nimic în noaptea aceea, a vrut să-i bucure cu o pescuire bogată, împlinindu-le astfel trebuințele lor - pentru că Dumnezeu poartă grijă și de trupurile, și de sufletele noastre. El este Cel care dă hrană la tot trupul (Psalm 135, 25). Înțelesul tragerii corăbiilor la țărm și părăsirea lor și a toate pentru a-L urma pe Hristos, este că omul dăruit de Dumnezeu, când se avânta la adânc, lasă toate: nu numai trupul cu patimile și cu legăturile sale păcătoase care l-au ținut până atunci, ci și duhul vechi, cu legăturile lui cu tot, și merge după Cel care îmbracă în veșmântul nou al mântuirii pe cel chemat, ducându-l mereu, la chemarea Lui, întru adâncuri.

Sfântul voievod Neagoe Basarab (1512-1521)

ISIHAST.FILANTROP. MILOSTIV ȘI PROTECTOR.

GÂNDITOR POLITIC ȘI OM CREȘTIN
URIAȘ CUGETĂTOR RELIGIOS AL NEAMULUI NOSTRU

PRIMUL MARE TEOLOG, FILOLOG ȘI CUGETĂTOR FILOCALIC AL B.O.R

CARTEA LUI ÎNVĂȚĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB — ÎNTÂIUL TRATAT AL NEAMULUI NOSTRU ROMÂNESC DE DOGMATICĂ, DE MORALĂ, DE SPIRITUALITATE CREȘTINĂ CEL MAI FRUMOS TRATAT DE DIPLOMAȚIE MILITARĂ, TEOLOGIE MORALĂ, ASCETICĂ ȘI MISTICĂ ORTODOXĂ

Neagoe Basarab a fost domnul Țării Românești între 1512 și 1521. Soția sa a fost doamna Despina, din familia sârbă Brancovici. Era fiul lui Basarab al IV-lea cel Tânăr. A crescut în casa lui Pârnu Craiovescu, unde a primit, după moda vremii, o educație temeinică. Cunoștea greacă și slavonă. A călătorit prin câteva țări din Europa centrală și prin Imperiul Otoman. La încheierea acestor călătorii, preia diverse funcții în structurile statale ale Țării Românești. După ce a urcat pe tronul Țării Românești (23 ianuarie 1512), Neagoe Basarab a încurajat dezvoltarea comerțului și meșteșugurilor, iar pe plan diplomatic a încercat

să mențină relații de prietenie cu Ungaria.

Neagoe Basarab a făcut donații generoase mănăstirilor ortodoxe (în Țara Românească, în țările din Balcani, Patriarhiei Ecumenice, lăcașurilor de cult din Ierusalim și de la Muntele Sinai). În timpul domniei sale a fost construită Mănăstirea Curtea de Argeș, în jurul căreia s-a născut legenda Meșterului Manole. În 1512 ieromonahul Macarie tipărește un Tetraevanghel slavon la Târgoviște cuprinzând cele patru evanghelii

apuseze în ordinea canonică: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Este ctitorul complexului monahal și al bisericii monument din Curtea de Argeș (1517). Pe lângă multe alte ctitorii a reedificat biserica de la Argeș care era căzută în ruină "ca sa nu fie spre batjocură

limbilor străine" Reprezentările de pe fațada exterioară a bisericii prevestesc - înainte de apariția reformei protestante - pictura exterioară moldovenească și inaugurează după cum afirmă Sorin Ulea și Paul Chihăia o viziune militantă unitară a românilor ortodocși în lupta împotriva turcilor. Neagoe Basarab este autorul uneia dintre cele mai vechi capodopere ale literaturii vechi sud-est europene, Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul sau Teodosie, scrisă în slavonă, dar tradusă după cum s-a speculat de Udriște Năsturel în română cândva pe la jumătatea veacului al XVII-lea (există o copie atestată în limba română din 1654). Prin condeiul său, Neagoe Basarab, în „învățăturile” sale către fiul său Teodosie, așternu pe hârtie nu numai principii de guvernare politică a statului, principii morale de educare a tineretului, ci și principii de îmbunătățire spirituală, care oferă celor ce le vor urma moștenirea adevăratelor valori, cele duhovnicești. Această monumentală lucrare a fost creată între anii 1519-1521.

Proclamarea oficială a canonizării a avut loc la **26 octombrie 2008**, la Catedrala Patriarhală din București.

СВЯТОСЛВ ПАИСИЕ АСХИОРИТЪС СЪВЪНТЕ ДУХОВНИЦЕШТИ ОИ ДЕСПРЕ РУГĂЦИВНЕ

Să ne rugăm din mărinimie

— Gheronda, cum vă mai puteți ruga când sunteți atât de obosit?

— Pe mine rugăciunea mă odihnește. Și am văzut că numai rugăciunea îl odihnește cu adevărat pe om. Când ea se face din inimă, alungă și oboseala și somnul și foamea, pentru că sufletul se încălzește, după care nu mai vrei nici să dormi, nici să mănânci. Trăiești într-o stare mai presus de fire și te hrănești în chip diferit; te hrănesc cele duhovnicești.

— Gheronda, nu am dragoste de rugăciune.

— Încă nu ți s-a încălzit inima și rugăciunea nu se face dintr-o nevoie launtrică. Le faci pe toate sec, militărește. Cum îți începi rugăciunea?

— Încep, Gheronda, cu gândul că trebuie să mă rog pentru mine și pentru toți.

— Ah, ce ciudată mai ești! La tine totul e cu „trebuie”. „Trebuie să mă rog, trebuie să fac cele duhovnicești, trebuie, trebuie...”, și te zorești. Este bine că există înlăuntrul tău această putere, dar să începi cu un gând smerit, cu o durere. Să te străduiești să te doară inima și atunci nu te vei zori, ci vei simți bucurie, va exista înlăuntrul tău veselie.

— Gheronda, simt în sufletul meu o constrângere. Nu există înlăuntru meu întriripare duhovnicească.

— Te bucuri când te rogi? Mi se pare că te zorești puțin. Pornești cu mărinimie să faci ceva, dar, fără să-ți dai seama, intră și puțin egoism. „Să fac atâtea metanii, spui, să fac atâtea șiraguri de Doamne Iisuse, să măresc numărul de metanii, să măresc nu-mărul de rugăciuni”. Și toate acestea nu le faci pentru dragostea lui Dumnezeu sau pentru cineva care are nevoie, ci doar așa, ca să faci multe, să te sfințești. Adică nu spui cu smerenie: „De vreme ce Dumnezeu a spus: «Fiți sfinți» (Petru 1,16. Vezi și Levitic 20,7 și 20,26), voi face și eu ce pot”, ci mergi cu o logică seacă: „Trebuie să mă sfințesc”.

— Gheronda, cum să mă forțez să mă rog?

— De ce să te forțezi să te rogi și să nu te rogi din mărinimie?

— Și cum să fac asta, Gheronda?

— Dacă te vei gândi la binefacerile lui Dumnezeu, te vei gândi și la Dumnezeu, la Binefăcătorul tău, și vei conștientiza nerecunoștința și păcătoșenia ta, după care vei cere milă Lui. Când simte cineva marile binecuvântări ale lui Dumnezeu, se întărește, i se încălzește inima și ajunge și la rugăciunea neîncetată. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evanghelistos București, 2013, Pag. 31, Va continua).